

Kapitel XXVII.

Omstrejfere, erhvervs- og subsistensløse m. fl.

§ 330.

Stk. 1. Naar en Person er blevet straffet for Betleri eller Løsgænger, bliver der en passende Tid før hans Løsladelse til Amtmanden i det Amt, i hvilket Anholdelseskommunen ligger, at sende Meddelelse om Sagen ledsaget af de fornødne Oplysninger, derunder Straffeliste for paagældende og Oplysninger om hans Forhold som Forsørger. Amtmanden afgør derefter, efter foregaaende Forhandling med vedkommende Kommune og indhentet Erklæring fra paagældende selv, om denne, hvis han ikke skønnes at skulle anbringes i Tvangsarbejdsanstalt, jfr. § 331, efter Straffetidens Udløb kan dimitteres til et Arbejdssted eller privat Arbejdshjem, eller om han foreløbig eller endelig skal anbringes i Arbejdsanstalt, jfr. § 36, Stk. 5, eller om han skønnes bedst egnet til Optagelse paa en Arbejdskoloni eller eventuelt et Afvænningshjem for Alkoholister, jfr. § 329. At paagældende er i Besiddelse af et mindre Pengebeløb eller et Tilholdssted ved Løsladelsen, er uden Betydning ved Amtmandens Afgørelse i Henhold til foranstaaende, hvis det ikke kan antages, at Personen vil ernære sig ved regelmæssigt Arbejde.

Stk. 2. Amtmandens Beslutning kan af Kommunen indankes for Socialministeren.

§ 331.

Stk. 1. Hvis Amtmanden efter at have foretaget den i § 330 omhandlede Undersøgelse skønner, at det vilde være hensigtsløst at forsøge paagældende anbragt under friere Forhold, saasom fordi han maa betragtes som professionel Vagabond og i de senere Aar gentagende er straffet for Betleri eller Løsgænger i grovere Former, kan det bestemmes, at han skal anbringes i Tvangsarbejdsanstalt. Opholdet i en saadan kan dog ikke strække sig udover 2 Aar.

Stk. 2. Forinden Amtmanden træffer Afgørelse om, at vedkommende skal anbringes som nævnt, skal han have forhandlet med Fængselsnævnet, og forsaavidt paagældende i Henhold til Borgerlig Straffelovs Regler er løsladt paa Prøve fra Fængsel eller Arbejdshus, eller Løsladelsen fra Arbejdshus er sket efter Bestemmelse af Fængselsnævnet, og dette fraraader Anbringelse i Tvangsarbejdsanstalt, kan saadan Anbringelse ikke finde Sted.

§ 332.

Stk. 1. Naar en Person iøvrigt er blevet straffet, og Fængselsmyndighederne skønner, at han, som Forholdene maa antages at ville være ved hans Løsladelse, ikke vil eller ikke vil være i Stand til at forsørge sig selv, bliver der at forholde som i § 330, jfr. § 331, anført.

Stk. 2. Hvis paagældende i Straffetiden har bevaret fast Bopæl eller Hovedhjemsted, skal Amtmanden dog, hvor ikke ganske særlige Omstændigheder taler derimod, rette sig efter Opholdskommunens Ønsker, navnlig hvor disse deles af paagældendes Familie.

§ 333.

Stk. 1. Hvis en Person af Politiet afleveres som erhvervs- og subsistensløs til det sociale Udvalg, eller hvis Udvalget i andre Tilfælde anser det for nødvendigt at tage sig af en erhvervs- eller subsistensløs Person, er Udvalget, hvis det kender paagældende og efter sit Kendskab til ham kan anse det for forsvarligt, berettiget til at ekvipere ham og yde ham Hjælp til Logi, forudsat at der kan skaffes ham Arbejde. Rejsenhjælp kan af Udvalget kun ydes efter Reglerne i §§ 310—11.